

Milost a zásluha (KKC 2003 – 2011, YOUCAT 341)

Milost je nezasloužený dar.

Cokoli od Boha dostáváme, je dar, který jsme si nijak nezasloužili.

Život, naše nadání, schopnosti, zdraví, víra, naděje, láska, zakoušení Boží blízkosti, Boží odpuštění, svátosti. To všechno dostáváme jako nezasloužený dar.

Pojem milost doplňuje pojem zásluha.

Zásluha je odměna, kterou si zasloužíme.

Za dobro máme být odměněni dobrem a za zlo trestem.

Tak to žádá spravedlnost.

Je tu však jedno „ale“.

Protože dobro, které konáme, má svůj původ v Bohu, nenáleží nám za něj žádná odměna.

Zasloužit si můžeme jen trest za zlo, pro které se rozhodneme.

Tak by mohla velet „chladná spravedlnost“.

Naštěstí se Bůh rozhodl, že nebude naším soudcem, ale naším Otcem.

Přijal nás za vlastní a protože nás miluje, připisuje nám odměnu za dobro, které konáme a odpouští spáchané zlo, kterého litujeme.

Abychom si milost a zásluhu mohli ještě lépe přiblížit, povězme si příběh.

Ptali se starého mnicha co je milost a zásluha.

On se rozhlédl po studovně a pravil:

„Každé ráno vychází na nebi slunce. To je milost - nezasloužený Boží dar.

Abychom z tohoto daru měli užitek a mohli díky jeho světlu studovat, musíme nejprve otevřít okenice a vpustit jeho světlo do místnosti. A to je naše zásluha.“

Mladí mniši pokyvovali hlavou, že rozumí a tak pokračoval dál.

„V každé svaté knize je ukrytá Boží moudrost. Je to milost – nezasloužený Boží dar který nám zanechali proroci.

Aby tyto knihy mohli osvítit naši mysl a našeho ducha, musíme je otevřít, číst a rozjímat. A to je naše zásluha.

A Bůh tuto zásluhu odměňuje radostí a pokojem, které přináší jeho moudrost skrze studium do naší duše.

Milost a zásluha je , drazí bratři, jako láskyplný vztah, kdy každý dává a přijímá to nejlepší co v sobě má k radosti a užitku toho druhého.

Jinak řečeno platí: Já tě miluji a dávám ti ze sebe to nejlepší a mám radost z toho, že to ode mne přijímáš a odpovídáš mi tím nejlepším co máš v sobě.“

Z příběhu poznáváme, že milost a zásluha jsou důležitou součástí našeho vztahu s Bohem.

Pomáhají nám zakoušet a prožívat Boží otcovskou a mateřskou lásku, jak o tom vypráví další příběh:

Starý kuchař naučil mladého vařit výjimečně dobrý pokrm. Ten se dostal až na stůl panovníka. Když vládce ochutnal, byl nadšen a rozhodl se mladého kuchaře odměnit za jeho zásluhy.

Viděli to kuchtíci a přišli za starým kuchařem s otázkou:

„Ty jsi mu vytvořil podmínky, dal jsi mu suroviny, dal jsi mu recept, vedl jsi ho a radil jsi mu při vaření. Je to vlastně tvoje práce, neměla by být tvá i odměna?“

Starý kuchař se jen pousmál:

„On chtěl tvořit, on se namáhal, on dal na mé rady. To je jeho zásluha a já jsem nesmírně rád, že se mu dostalo uznání.“

Tento příběh nám chce připomenout, že Bůh nám dává svou milost nezištně a raduje se s námi, když se nám podaří vykonat něco dobrého. Přeje nám úspěch , jako ho přejí milující rodiče svým dětem. Kéž by to všichni věděli a radovali se z toho.

Závěr

Někdy si lidé stěžují: „Já se snažím a nic se mi nedaří. Bůh mi vůbec nepomáhá.“

Nebo: „Celý život jsem se choval slušně a postihlo mě takové neštětí! Co je to za spravedlnost! To jsem si nezasloužil!“

Dnešní téma nám chce připomenout: od Boha si nemůžeme nic zasloužit. Dobro , které konáme , je jen odpovědí na Jeho milost, kterou nás zahrnuje.

Milost a zásluha se neměří pozemským blahobytem (úspěchem), ale mají nám pomoci poznat a zakoušet lásku, kterou nás Bůh miluje. A víme že **láska se nezakouší skrze dárky, ale společným prožíváním vzájemné blízkosti.**

Kdo se chce mít užitek z milosti a zásluhy, ať přestane počítat, jestli Bůh potrestal všechny hříchy sousedů a odměnil jeho dobré skutky.

Místo toho ať se pořádně zamyslí nad větou, kterou Bůh říká každému z nás:

„Já tě miluji a dávám ti ze sebe to nejlepší a mám radost z toho, že to ode mne přijímáš a odpovídáš mi tím nejlepším co máš v sobě. Čím víc ode mne přijmeš, tím víc dostaneš.“ V tom spočívá milost a zásluha.